

Sygn. akt I UK 554/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z odwołania L.G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.
o emeryturę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 października 2017 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 sierpnia 2016 r., sygn. akt III AUa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 3 sierpnia 2016 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 17 września 2015 r. oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z 28 października 2014 r. odmawiającej wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury ze względu na nie udowodnienie, na dzień 1 stycznia 1999 r., żadnego okresu pracy w szczególnych warunkach.

Wyrok Sądu Apelacyjnego wnioskodawca zaskarżył w całości. Zarzucono naruszenie art. 32 ust. 1, 2 i 4 w zw. z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 4 ust. 1

rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w związku z postanowieniami działu V poz. 4 wykazu A stanowiącego załącznik do tego rozporządzenia przez przyjęcie, że praca wnioskodawcy w okresie od 30 stycznia 1982 r. do 5 czerwca 1987 r. miała charakter pracy ślusarza a nie betoniarza, co skutkowało niezaliczeniem tej pracy do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach i stwierdzeniem braku przesłanek do nabycia wcześniejszej emerytury, w sytuacji gdy wnioskodawca wykonywał we wskazanym okresie pracę betoniarza, co wykazał stosownymi dokumentami jak również osobowymi źródłami dowodowymi. Zarzucono również naruszenie przepisów postępowania, to jest: (-) art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez zastosowanie prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego, pomijającego okres po powrocie wnioskodawcy z budowy eksportowej w dniu 5 czerwca 1987 r. i wykorzystaniu urlopu dewizowego w dniu 16 lipca 1987 r., gdy wnioskodawca nadal od 16 lipca 1987 r. wykonywał pracę betoniarza nieprzerwanie aż do 1 lipca 1989 r., gdy podjął pracę spawacza; (-) art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez brak wyczerpującego odniesienia się przez Sąd drugiej instancji do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności świadectwa pracy z 11 lutego 2002 r. oraz świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z 11 lutego 2002 r., z których wynika, że wnioskodawca we wskazanym okresie od 30 stycznia 1982 r. do 5 czerwca 1987 r. wykonywał pracę betoniarza.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wskazał na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. Zdaniem skarżącego z przedstawionego przez niego materiału dowodowego, a to: świadectwa pracy z 11 lutego 2002 r. oraz świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z 11 lutego 2002 r., jak również legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy, a także osobowych źródeł dowodowych wynika, iż zajmował on stanowisko betoniarza, a nie ślusarza, w okresie od 30 stycznia 1982 r. do 5 czerwca 1987 r.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania - o jej oddalenie, także o zasądzenie od skarżącego na rzecz organu rentowego kosztów

postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania enumeratywnie określa art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (por. postanowienie SN z 7 maja 2015 r., II PK 39/15, LEX nr 2021948). Jednocześnie należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (por. postanowienie SN z 9 maja 2008 r., II PK 15/08, LEX nr 490359; czy postanowienie SN z 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130).

Skarżący wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadnia twierdzeniem, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Wskazanie na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (przesłanka przedsądu wymieniona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) wymaga od skarżącego samodzielnego odrębnego do podstaw kasacyjnych wskazania i wykazania naruszenia konkretnego przepisu prawa, które jest oczywiste i bez wątpliwości prowadzi do stwierdzenia, że objęty skargą wyrok jest wadliwy i dlatego skarga powinna zostać przyjęta do rozpoznania (por. postanowienie SN z 4 lutego 2014 r., II UK 458/13, LEX nr 164455). Nie wystarczy zatem samo powołanie się przez skarżącego na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien wykazać w czym – w jego ocenie – wyraża się owa

„oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wskazujące, że skarga jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LEX nr 818572). W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że o ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (por. postanowienie SN z 20 października 2016 r., I PK 59/16, LEX nr 2160130 oraz powołane tam orzecznictwo).

W tej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej i jego uzasadnienie nie spełniania powyższych wymogów.

Skarżący nie sprecyzował we wniosku przepisów prawa, które, jego zdaniem, zostały rażąco naruszone. W konsekwencji nie wskazał i nie wykazał, że doszło do rażących naruszeń przepisów prawa, a tym bardziej nie wykazał, że na skutek tego rodzaju naruszeń zaskarżony wyrok jest oczywiście nieprawidłowy. Ponadto, analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje, że twierdzenia skarżącego o oczywistej zasadności skargi sprowadzają się do kwestionowania ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku, w sytuacji gdy Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (por. art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowiono jak w sentencji.

O kosztach postępowania wywołanych wniesieniem skargi kasacyjnej orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), oraz art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

